

J.D. ROBB

ZEMŘEŠ

V DALŠÍ KAPITOLE

edice
KIO *KAN*

Copyright © 2018 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu DARK IN DEATH
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-024-5

*Skončete, dobrá ženo;
jasný den odchází
a čeká nás tma.*

William Shakespeare

*Velké umění psát
spočívá ve zrealnění lidí
prostřednictvím slov.*

Logan Pearsall Smith

1

Na velkém plátně se před sto sedmi diváky odehrála krvavá vražda. Za ostrého jekotu houslí, viol a violoncell se počet snížil o jednu osobu.

Na rozdíl od postavy Marion Craneové Chanel Rylanová nezaječela ani sebou nezazmítala... Když se jí – ve dvacáté sedmé řadě třetího sálu multikina Vid Galaxy na newyorském Times Square – zabořil do týla sekáček na led, jenom tiše vypískla jako myš.

Její tělo sebou jedinkrát šklublo, ruce zamávaly ve vzduchu a převrátily miniaturní kelímek s popkornem, který měla v klíně. Její poslední vydechnutí připomínalo dlouhý povzdech.

Zemřela ve tmě, zatímco na filmovém plátně odtékala výlevkou černá krev.

Nikdo si toho nevšiml. Všichni se soustředili na film, a proto nikdo neviděl, jak vrah vyklouzl do uličky a odkráčel od svého temného skutku.

Když Lola Kawaská přiběhla zpátky na svoje sedadlo, šepetem zaklela: „Zatraceně, nedokážu uvěřit, že jsem prošvihla tu velkou, klasickou scénu. A přijdu i o zbytek. Jsem pitomá, že jsem souhlasila s tím, že budu dneska večer na telefonu, ale máme nouzovku, takže...“

Omluvně pohládila Chanel po rameni. Tělo její přítelkyně se pohnulo a zhroutilo se na ni. Lolino prvotní pobavení – herečka musí mít smysl pro drama – se přetavilo ve znepokojení.

Pak vykřikla a křičela pořád dál.

Poručík Eva Dallasová stála nad tělem. Někdo je odvedl do uličky v marném pokusu o první – nebo přesněji poslední – pomoc, a tím dokonale zničil místo činu.

Stejně jako Evin volný večer. Pro jednou přišla domů včas, z mrazivých spárů pozdně únorového větru do tepla domu bez Summerseta, protože Roarkeův správce odjel na zimní dovolenou.

Byla doma dokonce dřív než Roarke a zažila ten zvláštní a vzácný pocit, že má celé obří sídlo pro sebe. Pokud nepočítala kocoura.

Napadlo ji, že si zacvičí – prostě by klusala z jednoho pokoje do druhého. Pokud by se jí podařilo oběhnout všechny, rovnalo by se to pořádnému tréninku.

Místo toho vešla do velkého předního salonu zařízeného uměleckými díly, starožitnostmi a sytými barvami. Usoudila, že by měla dnešní den v kalendáři na rok 2061 označit velkým kroužkem, zapálila oheň v krbu, nalila si sklenici vína a usadila se do jednoho z neřestně pohodlných křesel.

Kocour se jí uvelebil u nohou a podezíravě na ni zamžoural.

„Já vím, zvláštní, co? Jen si tak sedím.“ Natáhla nohy a překřížila kotníky ve vysokých kozačkách. „Možná bych si na to dokázala zvyknout,“ dodala a zvedla sklenici, aby se poprvé napila.

Vtom zapípal komunikátor.

„Nebo taky ne.“

O dvě minuty později popadla Eva kabát pověšený na sloupku schodiště, kam ho odložila. A dovnitř vešel Roarke.

Následoval ho poryv větru, v němž povlávaly vlasy temné jako půlnoc kolem krásného obličeje válečníka a básníka. Jeho dokonale tvarované rty zvlnil úsměv a jeho pronikavě modré oči se na ni usmály.

Pak si všiml, že se Eva obléká, místo aby se svlékala.

„A jéje,“ prohodil.

„Promiň. Jsem doma mizerných pět minut a už jsem dostala případ. Mrtvola v kině na Times Square.“

„To je nešťastný konec pro tu mrtvolu.“ V Roarkeově hlase zněl náznak irského přízvuku. Nechal otevřené dveře a díval se, jak si Eva omotává krk šálou. „Na scénu vstupuje moje policistka.“

Vzal její obličej do dlaní a políbil ji – dal si načas, navzdory zimě a volání služby.

„Uvidíme se později,“ řekla. „Snad i dřív. V salonu je sklenice vína, zrovna jsem si ji nalila.“

Znovu ji políbil, tentokrát rychleji. „Budu u ní myslet na tebe.“

Necelých deset minut poté, co Eva vešla do domu, zase vyběhla ven. „Nezapomeň nakrmit kocoura,“ křikla mezi dveřmi.

„Jako kdyby se nepřipomněl.“

Když pak stála v prázdném kině a prohlížela si tělo oběti – kamarádka Lola Kawaská identifikovala mrtvou jako Chanel Rylanovou –, Evě blesklo hlavou, že Galahad už má plné břicho a Roarke vypil její víno.

Už si vyslechla hlášení policisty, který sem dorazil jako první. Prozkoumala krev na zadním opěradle sedadla – prvního z uličky – a rozmazané kapky, do nichž šlápli civilisté, když se snažili pomoci a hýbali s tělem.

Otevřela terénní výbavu, zaizolovala si ruce i boty a shýbla se k práci.

Přitiskla pravý palec oběti k identifikátoru.

„Oběť je Chanel Rylanová, žena smíšené rasy, věk třicet dva. Žádná manželství, žádné děti, žádný oficiální partner.“

Vytáhla další přístroj.

„Smrt nastala v osmnáct třicet jedna. Žádná viditelná obranná zranění. Předběžné zjištění potvrdí soudní patolog.“

Už se chystala otočit tělo, když tu uslyšela známé klapání bot a vzhlédla. Svažitou uličkou se blížila její kolegyně.

Růžové kozačky s chlupatým lemováním, kouzelný růžový kabát a šála jako dlouhý had rozmanitých odstínů modré. Přes černé vlasy si Peabodyová natáhla čepici stejné barvy.

„A je po volném večeru.“ Peabodyová se podívala na oběť. „Na druhou stranu, ona odteď jiné než špatné večery už mít nebude.“

„Zaizolujte se. Chci ji otočit. Strážník, který byl na místě činu první, hlásil, že rána je v zátylku.“

Peabodyová se zaizolovala. „Právě jsem si objednala italskou polévku. McNab nabízel, že půjde se mnou, ale já mu řekla, ať se nají a polévku mi nechá zabalit. Kdybyste potřebovala elektronikáře, prostě mu zavoláme.“

Jelikož Eva považovala hubeného partnera Peabodyové za elektronikářské eso, byť s děsivým vkusem v oblékání, opravdu by to tak udělala.

Společně otočily tělo a Eva rozhrnula plavé vlasy spleené krví.

„Jediné bodnutí u základny lebky, ale ne plochým ostřím. Jehlovým podpatkem, možná sekáčkem na led. Podejte mi mikrobrýle.“

Nasadila si je. Její hnědé oči odstínu whisky vypadaly za čočkami obrovské. „Rána je hladká, úzká a hluboká. Vypadá to nejmíň na sedm centimetrů. Nezdá se, že by vrah váhal.“

Sedla si do dřepu a zkoumavě si prohlížela sedadlo.

„Vrah musel sedět přímo za ní, vzhledem k tomu, pod jakým úhlem byla rána vedena. V sále je tma a lidi se dívají na film. Stačilo, aby se trochu předklonil a bodl ji. Rychle dovnitř a ven. Pár vteřin. Jestli zasáhl mozkový kmen, nestačila by ani říct au.“

Vstala a vytáhla z výbavy baterku, aby prozkoumala uličku a sedadlo přímo za sedadlem oběti.

„Zavolejte techniky. Není pravděpodobné, že by vrah nechal nějaké stopy nebo že bychom je dokázali odlišit od stovek jiných zadků, které tam seděly, ale třeba nás potká štěstí.“

Rozhlédla se po sále a prohrábla si krátké hnědé vlasy. „Nejsou tu žádné kamery. Poslala jsem strážníka pro bezpečnostní disky z haly a od pokladen – odevšud, kde mají kamerový systém. Takhle velké kino...“

„Deset sálů, dvě patra. Nahoře jsou dvě megaplátna,“ podotkla Peabodyová. „Tohle je jeden z menších sálů, většinou tady promítají klasické filmy. Hádám, že se sem vejdou zhruba tři stovky lidí.“

„Dvě stě sedmdesát pět.“ Eva si to už zjistila. „Strážníci drží ve vedlejším sále přes sto diváků. Přítelkyni oběti a tři poten-

ciální svědky mají zvlášť. Zavolejte odvoz do márnice, Peabodyová. Jeden strážník ať zůstane u mrtvé, dokud ji neuloží do pytle a neoznačí.“

„Byla moc hezká.“

„Jo. Vsadím se, že ji to teď utěšuje.“

Vzala si kabát a ještě jednou přejela očima po místě činu. „Byla to chladnokrevná práce. Chladnokrevná a přesná. A zbabělá. Bodnutí zezadu, ve tmě. Nepotřeboval jí vidět do obličejů, dívat se, jak umírá, takže je tu určitá emocionální odtazítost.“

Naposledy se podívala na tělo – objektivním, ale nikoliv odtazitým pohledem. Chanel Rylanová teď patřila jí a Eva pro ni udělá všechno, co dokáže.

„Začněte s tou velkou skupinou diváků,“ pokynula Peabodyové cestou ze sálu. „Zaměřte se na všechny, kdo seděli poblíž oběti nebo přímo naproti přes uličku. Na každého, kdo se dotkl těla.“

„Vrah může být jeden z nich. Třeba je pořád tady.“

„Jistě,“ souhlasila Eva. „To by bylo smělé. Bodnutí zezadu potmě smělé není, ale zabít na veřejnosti, i ve tmě, určitou troufalost vyžaduje. Musíme najít zbraň. Prohledáme všechny koše a recykléry v okolí. Jestli se vrah zdržel tady, musel se zbavit zbraně.“

Na okamžik se zastavila v široké, spoře osvětlené chodbě, vedoucí k různým sálům. „Já bych bodla, strčila si zbraň do kapsy a vyklouzla.“

S rukama v bok studovala rozložení multikina. „Kdo si toho všimne? Někdo potřebuje na záchod nebo si jde pro další popcorn. Ani by nemusel odcházet z budovy, prostě by jednoduše přešel do jiného sálu tady dole a sedl si někam dozadu. Zjistíme, v kolik hodin začínaly jiné filmy a jestli nějaký skončil před objevem těla. Pokud ano, vrah mohl odejít s ostatními diváky.“

Kývla na strážníka. „Nikdo ať se ani nedotkne žádného koše nebo recykléru a ať do něj nic nevyhazuje. Prohledají je technici. Včetně toalet. Ve kterém sále jsou diváci z místa činu?“

„V čísle jedna, poručíku. Promítali tam *Pes a jeho den*. Dětský film. Začínal dřív, takže když dorazili první policisté, sál už byl prázdný.“

„Tím je to jasné,“ zahučela Eva. „Peabodyová, začněte v jedničce. Kde je kamarádka oběti?“

„Tu a tři další jsme odvedli do různých sekcí pětky. Ti tři přispěchali, aby se pokusili oběti pomoci, pohnuli s tělem a narušili místo činu. Všichni tři seděli v blízkosti oběti.“

„Dobře. Peabodyová, zavolejte McNaba. Stejně potřebujeme víc lidí a on se sem nejspíš stihne dostat a zkontrolovat bezpečnostní záběry, než my dvě skončíme se svědky.“

„Provedu. Dallasová, řekla bych, že během výslechů si pár svědků bude nejspíš potřebovat odskočit na záchod...“

„Sakra, máte pravdu. Strážníku, zařídte, ať jsou jim k dispozici společné toalety ve druhém patře. Není pravděpodobné, že by se vrah šel zbavit zbraně právě tam, pokud se jí vůbec zbavil. Ale nejdřív toalety prohledejte – zaizolovaní a do záznamu. Každého, kdo se půjde vyčůrat, doprovodí strážník. Ať chodí jeden po druhém a záchod před každým dalším použitím prohledejte. Jasně?“

„Ano, madam.“

„Mají zaměstnanci vlastní prostory? Šatnu, denní místnost?“

„Ehm...“

„Zjistěte to a nechte je uzavřít. Začneme, Peabodyová.“

Eva vykročila dlouhou, zatáčející chodbou k dvojkřídlovým dveřím do pátého sálu.

Uviděla ženu sedící se strážnicí v zadní řadě pravého oddílu, muže a ženu usazené pohromadě a jednoho samotného muže, všechny pod dohledem dvou strážníků v levé části sálu.

Nikdo se netvářil spokojeně.

Eva nejprve přistoupila k osamělé ženě a kývla na strážnici, ať je nechá o samotě.

„Jsem poručík Dallasová.“

„Chanel... Nechápu to.“

Eva si sedla. Zdejší sedadla byla širší a hlubší než na místě činu. „Promiňte, slečno...“

„Kawaská. Lola Kawaská.“

„Je mi to líto, slečno Kawaská. Vy a slečna Rylanová jste byly kamarádky.“

„Ty nejlepší. Bydlely jsme spolu. Potřebovala jsem spolubydlící, když jsem se rozešla s klukem. Už je to nějakých... ach Bože, deset let. Chanel se právě přistěhovala do New Yorku a reagovala na inzerát. Hned jsme se sprátelily. Byly jsme tu jedna pro druhou v dobrém i zlém. A teď...“

Lola si přitiskla prsty k očím zarudlým od pláče.

„Přijměte mou upřímnou soustrast. Víím, že je to teď těžké, ale musím vám položit několik otázek. Třeba nám pomůžete zjistit, kdo jí to udělal a proč.“

„Žádný důvod není.“ Lola vzlykla do dlaní. „Prostě není.“

Vždycky existuje nějaký důvod, pomyslela si Eva.

„Chodila Chanel s někým? Třeba prožila ošklivý rozchod?“

Lola zavrtěla hlavou a začala si natáčet na prsty dlouhý ohon hnědých vlasů. „S nikým na vážno, přinejmenším poslední rok. Před čtyřmi nebo pěti lety měla vážný vztah, ale rozešli se. Ne ve zlém nebo tak. Prostě se rozešli, když dostal roli v seriálu. Natáčelo se v Kanadě, v západní Kanadě, a tak se rozešli. Chanel s ním byla šťastná, chápete, ale chtěla zůstat v New Yorku. Na Broadwayi. Taky dost pracovala v obíhačkách.“

„Obíhačkách?“

„To jsou vedlejší role ve hře, kde se musíte naučit hodně rolí, protože hrajete víc postav. Taky pracovala v Broadway Babies. To je restaurace v divadelní čtvrti, kde číšníci a servírky zpívají a hrají různé scénky, zatímco vás obsluhují. Mákala opravdu tvrdě.“

„Vyfoukla někomu roli? Mohl na ni mít někdo pifku kvůli tomu?“

„Stává se to. A lidi z branže to vědí. Zním jich hodně prostřednictvím Chanel. Někdy se naštvou nebo je to deprimuje, ale nezabíjejí se. Měla moře přátel... a chodívala na rande, ale fakt nešlo o nic vážného. Byla bisexuálka, ovšem spolu jsme nikdy... Já jsem jenom na chlapy. My dvě byly jako sestry, chápete? Po vztahu s Damienem se nesnažila navázat vážnou

známost... A přála mu úspěch. On je pořád v Kanadě a v Novém L. A., hraje v dalším seriálu. Ale – taky jí to tak trochu zlomilo srdce.“

„Takže randila s různými lidmi a ucházela se o spoustu rolí.“

„Jo, takhle vypadal její život. Nechci tvrdit, že ji všichni milovali, ale hodně lidí ano a hodně ji mělo rádo nebo ji uznávalo. Neznám nikoho, kdo by jí udělal něco takového. Kdo by prostě... Nepřipadá mi to skutečné.“

„Povíte mi, co se dnes večer stalo? Vy a Chanel jste se rozhodly jít do kina. Proč na tenhle film, v tomhle sále a zrovna dneska?“

„Ten film je klasika a obě milujeme klasické filmy, takže se snažíme na nějaký zajít aspoň dvakrát do měsíce. Když Chanel v něčem hraje, přizpůsobuji se termínům jejích zkoušek a představení. Dneska měla jenom konkurz – už druhé kolo –, a tak jsme šly na promítání od šesti a pak jsme se chystaly zajít na večeri a do jednoho klubu, kde můžou vystupovat hosté. Tohle si oblíbila, vystupování jí pomáhalo s přípravou na konkurzy. Prostě holčičí večer ve městě.“

„Takže jste sem chodily často.“

„Jak říkám, nejmíň dvakrát do měsíce. V pondělí, pokud neměla směnu v restauraci, protože se v divadle nehraje. Ve středu, když zrovna nevystupovala. Někdy jsme zaskočily na odpolední promítání, když jsem zrovna nepracovala a ona neměla zkoušku.“

„Takže chodit sem pro vás bylo běžné. Jenom vy dvě?“

„Většinou. Párkrát jsme tu byly na dvojitém rande, ale lidi nejsou takoví blázni do klasických filmů jako my dvě. Je to taková naše společná úchylnka.“

„Povězte mi o dnešním večeru. Od začátku.“

„Dobře.“ Lola se zhluboka nadechla a přejela si dlaní po obličeji. „Chanel zářila, protože měla dojem, že se jí ten konkurz povedl. Když jsem skončila v práci, sešly jsme se na drink.“

„Kde?“

„V Toodles na Sedmé avenue. Pracuju pár bloků odtud, a tak jsme se sešly tam. Vypily jsme spolu karafu vína a podě-

lily se o porci pirožek. Klábosily jsme o všem možném, jako vždycky. O jejím konkurzu, a já mluvila o Karmínovi, rozkošném pudlíkovi, kterého jsem dneska kastrovala. Jsem veterinářka... Pak jsme šly do multikina a vzpomínaly, kdy jsme poprvé viděly *Psycho* – jak mě vyděsilo natolik, že jsem se pak měsíc nesprchovala, a ona ho sledovala znovu a znovu, aby studovala výkon Janet Leighové.“

„Nevšimly jste si, že by někdo dával najevo zájem o váš rozhovor? Že vám věnoval přílišnou pozornost?“

„Ne, nic takového.“

„Dobře, pokračujte.“

„Byly jsme tu dost brzy, abychom si koupily popkorn a pití, a našly dobrá místa. Na klasické filmy sice není nikdy plno, obzvláště ve všední dny, ale já ráda sedám u uličky. A dneska jsem tohle místo vyloženě potřebovala, protože mám službu. Nesnáším, když přede mnou někdo během filmu korzuje. Když jsme se usadily, za pár minut začalo promítání.“

„Mluvil někdo s některou z vás? V hale, v sále? Všimla jste si někoho, z koho jste měla špatný pocit?“

„Ne, povídaly jsme si spolu. Tedy, chlápek u pokladny se nás zeptal, jestli nechceme permanentku, ale odmítly jsme.“

„Dobře. V prvním prohlášení jste uvedla, že jste se vrátila ke svému sedadlu a našla jste Chanel. Proč jste odešla ze sálu?“

„Měla jsem službu a zavibroval mi videofon. Hned poté, co se Marion navečeřela a promluvila si s Normanem Batesem. Musela jsem jít do haly, abych si zavolala. Pracuju na veterinární klinice, kde funguje pohotovost čtyřiaadvacet hodin denně. Pořád tam je asistent a dva další zaměstnanci a jeden z veterinářů je na telefonu pro naléhavé případy. Gloria, asistentka, která má dnes v noci službu, mi řekla, že jeden je na cestě.“

„O jaký naléhavý případ šlo?“

„Nějakého psa srazilo auto a jeho majitel s ním mířil k nám. Musela jsem odejít – kdyby ten pes potřeboval operaci, nebo jsme ho museli uspat. Vyptávala jsem se Glorie, ale moc toho nevěděla – majitel panikařil. Dala jsem jí nějaké instrukce, protože by nejspíš dorazil přede mnou, a vrátila jsem se, abych

řekla... abych to řekla Chanel. Na vteřinu jsem si k ní přisedla a postěžovala si, že jsem prošvihla velkou scénu. Však víte, tu scénu ve sprše, a že je mi to líto, ale musím do práce a...“

Lola si zakryla obličej a začala se kývat dopředu a dozadu. „Položila jsem jí ruku na loket. Aspoň myslím. A ona se na mě svalila. Myslím, že jsem se dala do smíchu. Říkala jsem si, jak to dramatizuje. Potom jsem... byla tam krev. Cítila jsem ji a Chanel se nehýbala. Jsem trochu... ehm, pak mám všechno trochu zmatené.“

Lola spustila roztržšené ruce do klína a zadívala se usleznýma očima na Evu. „Myslím, že jsem se rozkřičela. Asi jsem se Chanel snažila zvednout a křičela jsem o pomoc. Myslím, že lidi v první chvíli syčeli a napomínali mě, ať jsem zticha a sednu si, ale pár jich pak přišlo ke mně a myslím, že někdo odběhl pro uvaděčku nebo tak... Já nevím. Rozsvítla se světla, promítání se zastavilo a Chanel tam... ležela.“

„Lolo, když jste telefonovala v hale, viděla jste někoho? Prošel kolem vás někdo ze sálu nebo do něj?“

„Spíš ne, řekla bych. Byla jsem docela podrážděná, že mi volají, ale... no, chudák pes byl zraněný, a tak jsem se to snažila co nejlíp probrat s Glorií.“

„Odhadnete, jak dlouho jste byla mimo sál?“

„Jistě to nevím, možná tak čtyři nebo pět minut. Myslím, že víc ne. Hm.“ Zavřela oči. „Počkejte. Viděla jsem, že jde o signál devět jedna jedna, který používáme pro naléhavé případy. Vstala jsem a šla jsem ven, až do haly, protože i přes zvukotěsné stěny a dveře pořád trochu slyšíte filmy a to by mě rušilo. Pořád jsem měla v ruce pití, a tak jsem šla ke stolkům, kde si můžete sednout a najíst se. Myslím, že tam bylo pár dalších lidí, kteří čekali na další promítání. Zavolala jsem Glorii a promluvila si s ní – dvě minuty, možná tři, protože je u nás nová a já se chtěla ujistit, že ví, co má dělat. Pak jsem se vrátila. Nevím, jak dlouho to celé mohlo trvat.“

„Viděla jste, kdo seděl v uličce za vámi?“

„Nevšimla jsem si. Většinou si všimnete lidí před sebou, když vám překážejí ve výhledu, ale za vámi? Leda když si hla-

sitě povídají nebo dělají rámus, což se nestalo... Lidi, kteří chodí na klasické filmy, se většinou chovají ohleduplně.“

„Co pes?“

„Pes? Ach, aha... Bože, ten pes. Musela jsem znovu zavolat Glorii. Strážník mě požádal, abych nesdělovala důvod, jen že se stalo něco nepředvídatelného. Tak jsem Glorii řekla, ať zavolá Carterovi nebo Lori.“

„Jak dlouho po prvním hovoru jste se ozvala, ať si seženou jiného veterináře?“

„Nevím, opravdu nevím. Hádám, že tak za patnáct nebo dvacet minut, možná i víc. Úplně jsem na toho chudáka psa zapomněla.“

„To je pochopitelné. Překvapuje mě, že vám z kliniky nevolali, když tam majitel přinesl zraněného psa.“

„Gloria pak říkala, že ještě nedorazil.“

Eva jenom přikývla. „Určitě běžel z velké dálky. Můžeme pro vás někoho kontaktovat, Lolo? Někoho, koho byste chtěla mít u sebe?“

„Hm... Asi se do našeho bytu nevrátím. Myslím, že to nezvládnu, dokud... Tak napůl chodím s jedním klukem. Snad bych mohla zatím jít k němu. Snad.“

„Chcete, abychom mu zavolali a požádali ho, ať pro vás přijede?“

Lole se znovu zalily oči slzami a přikývla.

„Dejte mi na něho kontakt a my se o všechno postaráme. Strážnice vás odvede do haly a zůstane s vámi.“

„Promluvíte si se mnou ještě? Až budete vědět... až zjistíte... Řeknete mi to?“

„Ano. A jestli si vybavíte ještě něco dalšího, spojte se vy se mnou.“ Eva sáhla do kapsy – skoro ji překvapilo, že z ní opravdu vytáhla navštívenky. Jednu dala Lole.

Zavolala strážnici a předala jí kontaktní informace Lolina přítele. Pak obrátila pozornost ke třem lidem na opačné straně sálu, jednoho si náhodně vybrala a přisedla k němu.

„Jsem poručík Dallasová.“

„Ehm. Mark Snyder.“

„Přišel jste do kina sám, pane Snydere?“

„Jo. Chtěl jsem film vidět bez vyrušování. Studuju kinematografii. Já, ehm...“ Sepjal ruce a zahleděl se na prázdné plátno. „Pracuju na dizertaci na NYU. Páni, tohle je fakticky pravda. Vážně se to stalo.“

Eva si ho sice prověří, ale odhadovala mu něco přes dvacet let. Mladý černoch s nemožně červenými dredy a cvočkem v levém obočí.

„Proč tenhle film?“

„Kvůli Hitchcockovi. Píšu o Hitchcockovi a podstatná část textu pojednává o tomhle konkrétním díle, ale já... já... Pardon.“

Přítiskl si dlaň k břichu a několik vteřin zhluboka dýchal. „Miluju... miluju film. Chtěl bych se stát režisérem. Nejvíce mě inspirují klasická díla. Chodím sem často. Na klasické filmy, nejmíň dvakrát nebo třikrát do měsíce, ale ve skutečnosti nejspíš dvakrát tolik. Je to jiný, ehm, zážitek, když se díváte v kině, než doma na obrazovce nebo na mobilu.“

„Kde jste seděl?“

„Ve stejné řadě jako... ve stejné řadě. Uprostřed. Nikdo jiný už v naší řadě nebyl. Rád sedávám sám, pokud to jde, ale tak trochu jsem je znal – ty ženy. Totiž, občas jsem je tu vídal a věděl jsem, že budou zticha. Že si nebudou během filmu povídat a rušit, a tak jsem si sedl doprostřed.“

„Povězte mi, co se stalo.“

„Bylo to... bylo to těsně poté, co Bates uklidí koupelnu, po té scéně ve sprše. Chystá se zabalit Marionino tělo do sprchového závěsu a dát ji, její zavazadlo i peníze, které ukradla, do jejího auta a utopit ho v bažině. Perkins je úžasný, dokonalý. Věříte mu... Věříte, že je v šoku, zděšený a že chrání svou šílenou matku. Studoval jsem střih, jeho výraz i řeč těla a ona se najednou dala do křiku.“

Odmlčel se a polkl. „Tím myslím ženu u uličky. Vytrhlo mě to z příběhu a podráždilo – ale jenom na vteřinu, než jsem si uvědomil, že jde o jednu z žen v mé řadě, co jsem tak trochu znal, a tím pádem jsem věděl, že se stalo něco fakticky

vážného, protože jinak se vždycky chovají ohleduplně. A to, jak křičela – omlouvám se, neznám její jméno. Ta s tmavšími vlasy. Vstal jsem. Viděl jsem, že s tou druhou není něco v pořádku. S tou blondýnou. Myslel jsem, že se jí udělalo zle nebo tak něco. Šel jsem k nim, jako ten pár támhle...“

Kývl na muže a ženu usazené o kus dál. „Přišli z druhé strany... Dorazili jsme na místo a... byla tam krev, a ten křik, a oni – ten pár – říkali, ať jdu pro pomoc, že je potřeba rozsvítit a oni že zatím položí tu zkrvavenou ženu do uličky. Vyběhl jsem a část mého já – v mojí hlavě – běžela pořád dál. Jako film. Ale odchytil jsem někoho a řekl mu, že ve třetím sále je někdo vážně zraněný. Že je potřeba sanitka. Že se musí rozsvítit... Krvácela vážně hodně. Nevím, proč jsem se vrátil dovnitř, protože v duchu jsem utíkal pryč. Ta žena z toho páru – ne ta s tou... se zraněnou, ale z páru, co se snažil pomoci... Bože, nedokážu se vymáčkout... No, řekla, že je zdravotní sestra... a měla na sobě krev, a že se všichni mají držet zpátky. Sedl jsem si, prostě jsem se posadil, protože se mi podlamovaly nohy. A pak se objevila policie.“

„Všiml jste si někoho v řadě za vámi?“

„Za mnou ne, ale za nimi. Na konci řady. Chci mít co největší soukromí, jestli mi rozumíte. Nesnesu nikoho poblíž, před sebou, vedle, ani za sebou. A všude bylo dost prázdných míst. Viděl jsem, jak si někdo sedá do řady za mnou, jen co zhasla světla, a přesunul bych se, kdyby šel doprostřed, ale on zůstal sedět za nimi.“

„Muž?“

„Já... já nevím. Ani jsem se vlastně nedíval, spíš jsem toho člověka vycítil. Světla byla zhasnutá a začínaly titulky. Nesnáším lidi, co chodí pozdě. Jenom jsem vycítil pohyb a říkal jsem si, že se přesunu, jestli přijde za mě, ale on to neudělal. Nebo ona. Vážně, byla tma a mně bylo fuk, jestli je to ženská nebo chlap. Toho člověka jsem zahlédl sotva koutkem oka.“

„Byl tam, když jste uslyšel a zareagoval na ten křik?“

„Nevím.“

„Vstal jste, vykročil jste ke kraji řady. Byl někdo za těmi ženami?“

„Dejte mi vteřinku, ano?“ Zavřel oči. „Představím si to. Nechci, ale udělám to. Dívám se, jak Anthony Perkins ztělesňuje Normana Batese, protože přesně to dělá. Stal se jím a vy jako divák mu věříte. Křik. Napravo ode mě. Ta moc pěkná blondýna je zhroucená na brunetě s hodnými očima. Bruneta ječí a snaží se zvednout kamarádku. A já vím, že se stalo něco zlého. Hodně zlého, a tak vstávám. Někteří diváci ji okřikují, ať drží zobák, ale já vím, že se něco stalo, a tak jdu k nim a vidím, jak se z druhé strany přes uličku blíží ten muž se ženou. A... Ne.“ Otevřel oči. „Když jsem vstal, nikdo za nimi nesešel. Celá řada za námi byla prázdná.“

„Dobře, Marku, to nám hodně pomůže.“ Eva vylovila z kapsy další vizitku. „Jestli vás ještě něco napadne, jestli se rozpomenete na něco o té osobě, která seděla za nimi, ozvěte se, prosím. Potřebujete odvézt domů?“

„Radši se projdu. Bude lepší, když se projdu.“ Vstal spolu s Evou. „Myslíte, že ji zabil ten člověk za nimi.“

„To musím zjistit.“

„Škoda že jsem se nepodíval. Že jsem neotočil hlavu o pár centimetrů doprava a nepodíval se. Mám dobrou vizuální paměť. Kdybych se podíval, nejspíš bych věděl, jak ten člověk vypadal. Jenže jsem se nepodíval, jenom jsem si pomyslel: super, necpe se ke mně, a film už začíná. Pak jsem se ponořil do děje, dokud se neozval křik. Čtyřicet pět vteřin.“

„Jakých čtyřicet pět vteřin?“

„Pardon, ta scéna ve sprše. Trvá čtyřicet pět geniálních, děsivých vteřin. Zajímalo by mě, jestli to poslední, co viděla, než... jestli to poslední, co viděla, byla vražda.“

Čtyřicet pět vteřin, pomyslela si Eva, když odešel.

To je na vraždu víc než dost času.

2

Zatímco technici v bílých pláštích odsávali, ometali, nabírali a shromažďovali, Eva seděla vzadu v sále a dělala si poznámky.

Samotné místo, výpovědi svědků, načasování i to, co věděla o oběti, jí prozrazovalo mnohé.

Když se objevil McNab v kostkovaných vzdušných botách a za symfonie cinkání lesklých kroužků v ušním boltci, přerušila na chvíli práci.

„Díval jsem se na záběry od chvíle, co přišla oběť – v sedmnáct čtyřicet osm –, do příchodu prvních poldů v osmnáct třicet devět. Nikdo neodešel halou ani nouzovýmá východama od času smrti do doby, kdy v osmnáct třicet jedna skončilo promítání v jedničce. Pak se vyhrnulo zhruba sto padesát lidí, nejmíň čtyřicet procent z nich mladších než dvánáct let.“

„Pravděpodobně odešel s nimi.“ Eva se podívala dolů do řady dvacet osm. „Zabil ji, vyklouzl odtud a přešel k druhému sálu. Stačilo počkat pár minut a pak odejít se spoustou dětí. Podíváme se na lidi, co přišli dřív a čekali v hale. Na každého, kdo vykročil k sálům, když tam zamířila oběť. A na každého, kdo přišel bezprostředně po ní. Nejspíš sám. Zjistěte, koho z těch lidí můžeme spojit s odcházející skupinou.“

„To zvládnou.“ McNab zasunul ruce do dvou z půl tuctu kapes v atomově modrých pytlovitých kalhotách. „Viděla jste to někdy? *Psycho*?“

„Jo. Roarke ho má ve sbírce. Je fanda Hitchdicka.“

„Koho?“

„Toho režiséra.“

„Vážně se tak jmenoval?“

„Nějak podobně.“

„Hm. Je to vážně strašidelnej film. Starej a strašidelnej. Možná to není jenom náhoda, ne? Možná si nějakej psychouš vybral *Psycho* a oběť byla jenom ve špatnou dobu na špatným místě.“

„Ne. Byla konkrétní cíl.“ Do sálu vstoupila Peabodyová a Eva vstala. „Kamarádka oběti, která tu byla s ní, je veterinářka. Dneska večer měla službu na videofonu. A náhodou jí zavolají z kliniky a vylákají ze sálu těsně před tím, než vrah bodne oběť. Ten hovor navíc vypadá divně.“

„Oni jí nevolali?“ zeptala se Peabodyová.

„Ne, volali. I na kliniku někdo volal. Nějaký chlápek, který tvrdil, že jeho psa srazilo auto a...“

„Jé, chudák pejsek!“

Eva věnovala Peabodyové mrzutý pohled. „Žádný pes neexistuje. Psa si někdo vymyslel jako způsob, jak odklidit z cesty Lolu Kawaskou a dát vrahovi šanci na zabití Chanel Rylanové. Načasovali si to a načasování je dokonalé. Stejně jako vrahy znalosti. Věděl, že Rylanová bude tady, věděl, že Kawaská má službu, věděl, kdy dojde řada na tu velkou scénu ve sprše a kdy se všichni diváci soustředí na plátno.“

„Případně si zakrejvají oči.“ McNab zahrozil prstem Peabodyové.

„To jsem... dělala,“ připustila Peabodyová. „Nikdo z lidí, s kterými jsem mluvila, nic neviděl. Jeden chlápek měl dojem, že zahlédl, jak někdo odchází, ale vůbec si není jistý. Seděl vzadu a díval se na filmovou vraždu – s holkou, která tady byla s ním a při té scéně zabořila tvář do jeho ramene.“

„Načasování,“ zopakovala Eva. „Vrah to měl naplánované.“

„A znal ji,“ dodala Peabodyová.

„Jo, znal ji, vybral si ji, sledoval ji a studoval. Otázka zní proč. Oběť byla herečka, která si přivydělávala prací v restauraci s názvem Broadway Babies.“

„Tam to miluju! My oba.“

McNab se na Peabodyovou zazubil. „Je to taková praštěná zábava.“

„Miluju praštnou zábavu. Páni, možná nás obsluhovala.“

„Její kamarádka říká, že se oběť připravovala na novou roli. Někdo možná nechtěl, aby ji dostala. Zabil ji v kině.“ Eva pokrčila rameny. „To může taky něco znamenat. Žádný momentální vztah, žádné nedávné rozchody, ale možná odpálkovala někoho, komu se to nelíbilo. Byla bisexuálka, takže se podíváme na obě pohlaví.“

„Případá mi to dost neosobní na pomstu,“ poznamenala Peabodyová.

„Souhlasím, ale podíváme se na to, abychom to mohli odškrtnout. Navíc je v té vraždě dost osobního, abychom takový motiv nemohli vyloučit. Tenhle večer, tohle kino, vymyšlená pohotovost se psem. McNabe, zkopírujte mi záběry z bezpečnostních kamer na domácí počítač. Chci se na ně podívat. A co kdybyste sdělil tomu, kdo to zde má na povel, špatnou zprávu, že kino bude do odvolání zavřené?“

„Klído.“

„Ještě mám jednu věc.“

„Jsem tu, abych sloužil, poručíku.“

„Veterinární klinika na Sedmé avenue. Zastavte se tam cestou domů, ano? Zkuste zjistit, odkud přijali hovor o zraněném psovi. Jestli si potřebujete odnést elektroniku, zavolejte mi a já zařídím povolení.“

„Jdu na to.“

„Peabodyová, když máte tak ráda restauraci Broadway Babies, zastavíme se tam a uvidíme, co je tam k vidění.“

„Jupí!“

Eva přihlížela, jak se její kolegyně a elektronikářské eso dotýkají špičkami prstů – jejich zvláštní láskyplné loučení – a McNab si nasazuje na hlavu a dlouhý plavý ohon zářivě růžového kulicha.

Jelikož ji neuvedli do rozpaků polibkem, nekomentovala to.

Venku s Peabodyovou došly dva bloky setrvalým chaosem Times Square k předraženému podzemnímu parkovišti.

Proplétaly se mezi opilci, hýřily, zírajícími turisty, různými podnikavci a pouličními licencovanými společnostmi, zatímco

kolem blikala světla a megaobrazovky inzerovaly značkovou módu navlečenou na našpulené a sexuálně nezařaditelné modely a modelky.

Eva zahlédla kapesního zloděje a viděla, jak se moudře otáčí na podpatku a odchází opačným směrem. Kolem nohou mu pleskal kabát – několik kapes už patrně obsahovalo peněženky a náramkové počítače.

Obešla stavební zátaras. Když už jí v cestě neprekáželi opilci, chmatáci a turisté, překážel jí aspoň nějaký maník v přilbě, který kopal díru uprostřed ulice.

Sestoupila do relativního klidu podzemního parkoviště – raději po schodech.

„Po návštěvě restaurace budeme informovat příbuzné?“

„Už jsem je informovala.“ Kozačky klapaly po kovových schodech. „Jenom rodiče, žijí ve Wisconsinu.“

Šokované obličej, skelné pohledy, přiškrcené hlasy.

„Mluvila jsem se dvěma lidmi, kteří pracují v pokladně. Mrtvou znali. Ne osobně,“ dodala Peabodyová, „ale znali její obličej a říkali, že byla vždycky milá. Před dvěma měsíci jednomu z nich zazpívala Hodně štěstí zdraví. Kupovala si malý popkorn, středně velkou dietní kolu a na komedie přidávala ještě gumové medvídky.“

„Měla pevné zvyky,“ řekla Eva, když došly k autu. „O to snazší je ji sledovat, studovat a plánovat, co dál. Musíme prověřit zaměstnance kina, i ty, kteří neměli dnes večer službu. Lidi, kteří ji pravidelně vídali a znali její zvyky.“

„Jak se vrahovi podařilo zavolat na kliniku těsně před vraždou?“

„To je dobrá otázka. Doufám, že na ni McNab najde odpověď.“

„Měl společníka a ten zavolał?“

„Možná.“

„Je to logičtější, než že volal vrah. Musel by volat mimo sál, znovu vejít, sednout si, zabít ji, vstát a zase odejít, a pak by bylo pravděpodobnější, že si ho někdo všimne. Toho, jak přišel, sedl si, vstal, odešel, zase se vrátil a tak dál.“

Eva souhlasila – opakované příchody vzbuzují pozornost. Ale chtěla to mít potvrzené.

Zaparkovala půl bloku od místa, kde její navigační systém udával polohu restaurace. Tentokrát se jí podařilo obsadit volné místo na úrovni ulice. Sice v úseku určeném k vykládání a nakládání zboží, ale rozsvítila nápis VE SLUŽBĚ.

„Já vím, že už jsem vám říkala, jak skvěle jsme si to užili v Mexiku, a děkovala jsem vám asi tak milionkrát.“

„Tak s tím nezačínajte znovu.“

„Ale neřekla jsem,“ pokračovala Peabodyová, „hlavně proto, že jsem chtěla vidět, jestli to vydrží, jak McNab odpadl během letu k té vile. Prostě to zalomil, a to moc rád lítá. A když jsme byli na místě, dali si pár margarit v bazénu a zaplavali si, zase usnul – ještě než jsme stihli sex – a spal celých dvanáct hodin.“

„Jak jste říkala, potřeboval pauzu.“

„A taky ji dostal. Zařídila jste to vy s Roarkem. Nevadilo by mi, kdyby prospal celý pobyt, ale těch dvanáct hodin mu opravdu pomohlo. Takže jsme si pak užili spousty sexu.“

„Takhle mi děkujete?“

„Spoustu a spoustu sexu,“ nedala se zarazit Peabodyová. „Fůru drinků, fůru posedávání a nicnedělání, fůru všeho jiného, jenom ne práce. A pomohlo to. Už je zase plný energie.“

„McNab je vždycky plný energie.“

„Ale teď doopravdy. Odpadla mi velká starost, Dallasová. Jenom jsem vám to chtěla říct.“

„Dobře, dobře,“ zamumlala Eva, když došly ke vchodu do restaurace.

Jen otevřela dveře, uslyšela zevnitř sbor zpívajících hlasů a z vůně italského jídla jí zakručelo v žaludku. Když přistoupila k pultíku uvaděčky, ta se na ni zářivě usmála, zvedla prst a připojila svůj docela překvapivý soprán ke sboru.

Lidé u stolů a v kójích u stěn přestali natáčet těstoviny na vidličky, napichovat masové koule a žvýkat kuřecí piccata, aby zatleskali. Hudbu vystřídal cinkot nádobí a hukot rozhovorů. A číšníci a servírky, všichni v elegantní černé, pokračo-

vali v obsluhování, jako kdyby zpěv byl normální přídavek k salátu.

„Vítejte v Broadway Babies. Máte rezervaci?“

„Mám tohle.“ Eva jí ukázala dlaň s odznakem.

„Ach! Páni, došlo k nějakému problému, strážníku?“

„Poručíku. Potřebuju mluvit s vedoucím nebo vedoucí.“

„Jistě. To je Annalisa. Počkejte tady, prosím, hned ji přivedu.“

Zatímco dívka odbíhala, společnost u dlouhého stolu uprostřed místnosti vyprskla smíchy. Jeden z barmanů se při nalévání vína dal do zpěvu, jako kdyby šlo o jeho narážku.

Servírka na opačné straně místnosti dotančila s rukama v bok k barmanovi a připojila svůj hlas.

„Tohle místo miluju! Fakt zábava!“

Pokud si zábavu představujete tak, že vám číšníci a servírky vyrvávají a křepčí kolem stolu, zatímco se snažíte jíst, pomyslela si Eva. Nebo, kristepane, vás dokonce zvednou ze židle, roztočí vás a přitom vám pořád zpívají přímo do obličeje.

Na druhou stranu, muž, kterého právě servírka roztáčela, i, dobrý Bože, žena, kterou popadl zpívající barman – poté, co doslova přeskočil ten zatracený pult – vypadali, že si to užívají.

Lidi jsou zkrátka různí.

Uvaděčka přispěchala zpátky, spolu se ženou se šlehačkově bílými vlasy, zlatýma očima, jako má tygr, a sošným tělem upnutým v sytě modrých šatech.

„Dobrý večer. Jsem Annalisa Bacardová,“ představila se s nepatrným přízvukem, co se hodil k vůni italské kuchyně. „Jak vám mohu pomoci?“

„Můžeme si promluvit někde ve větším soukromí?“

„Jistě.“ Ani na okamžik se nepřestávala zdvořile usmívat. „A copak budeme probírat?“

„Chanel Rylanovou.“

„Chanel?“ Úsměv se ještě rozšířil. „Chanel určitě nemá potíže s policií. Ona...“ Evin bezvýrazný, přímý pohled konečně dosáhl toho, že se Annalisa přestala usmívat. „Ano, jistě. Pojdte, prosím, se mnou.“

Odvedla je dozadu, lítacími dveřmi do horka a zmatku kuchyně rušné restaurace.

„Moje kancelář je přímo za kuchyní – musím být v centru dění. Giavanni!“ zavolala a vychrlila něco italsky, pak otevřela dveře a pokynula Evě a Peabodyové, ať vejdou.

Kancelář v podstatě sestávala ze stolu, dvou skládacích židlí a stěn pokrytých fotografiemi.

„Za dvaadvacet let, co jsme v provozu, vystupují naši zaměstnanci po celém světě. I mimo planetu. Tady je Chanel.“

Annalisa poklepala na fotku zavražděné herečky nasvícené reflektory.

„Co se jí stalo? Je zraněná?“

„S lítostí vás musím informovat, že Chanel Rylanová byla dnes večer zabita.“

„Ale ne.“ Annalisa zbělela v obličeji, opřela se rukou o stůl a pomalu se spustila na skládací židli. „Ona... Šlo o nehodu?“

„Ne, o žádnou nehodu.“

„Já... Okamžik, prosím.“ Sevřela ruce v klíně a zavřela oči.

„Chovám se nezdvořile,“ podařilo se jí ze sebe vypravit. „Posadte se, prosím.“

„Mám vám donést trochu vody, paní Bacardová?“

„Annaliso,“ zamumlala, oči stále zavřené. „Jsem Annalisa. Táhle je víno. Byla bych vám velice vděčná, kdybyste mi donesla sklenku vína.“

Seděla mlčky, dokud se Peabodyová nedotkla její ruky a nevlóžila do ní sklenku.

„Děkuji.“ Annalisa se napila a po chvíli znovu. „Jsou to moje děti, moje rodina. Někteří budou vystupovat jenom tady, na tomhle šťastném místě. Někteří se dostanou dál, mnohem dál. Jsou moje rodina. Prosím, řekněte mi, co se jí stalo.“

„Dnes večer byla zavražděna ve Vid Galaxy na Times Square.“

„Máte vraha?“

„Ještě ne.“

„Musíte ho dostat.“ Oči se jí rozjasnily a ztvrdly. „Musíte ho najít a potrestat. Byla milá, chytrá a nadaná. Přinášela li-

dem radost. Ti, kdo zabíjejí lidi, kteří přinášejí radost, nemají na tomhle světě místo. Jak vám můžu pomoci, abyste ho zatkly?“

„Víte o někom, kdo by jí chtěl ublížit?“

„Ujišťuji vás, že ne.“

„Někdo, s kým navázala vztah, romantický, sexuální?“

„Takových měla řadu. I v tom přinášela radost. Nic vážného,“ dodala Annalisa. „Práce pro ni byla na prvním místě. Nic vážného, nikdo se nezlobil.“

„Co konkurence v práci?“

„Ach, v její branži je drama a spory, kamarádství a dokonce i trochu šílenství. Ale nevím o nikom. Byla nadaná a tvrdě pracovala, ale jejím osudem nebylo stát se hvězdou. K tomu je třeba víc. Byla spokojená s tím, co měla – prostě dělala práci, která ji uspokojovala a živila, vydělávala si tím, co jí i ostatním přinášelo radost. Někteří jsou bezohlednější, víte? Je jim jedno, jestli zraní něčí city nebo někomu zničí příležitost. Ona ne. Podle mě ji zabil blázen, někdo, kdo ji neznal.“

„Třeba jste si všimla někoho, kdo jí věnoval přílišnou pozornost, kdo sem chodil a sledoval ji.“

„Turisti přicházejí a odcházejí, ačkoliv někteří se vracejí – když zase navštíví New York. Máme pravidelné zákazníky a chodí sem také rodiny oslavit narozeniny a výročí. Ničeho jsem si nevšimla. A kdyby si toho všiml někdo jiný, řekli by mi to. Jsme rodina, a v rodině se o sebe lidi starají. Chci vám pomoci, ale nevím o nikom, kdo by jí chtěl ublížit.“

„I to nám pomáhá.“

„Jak?“

„Říká mi to, že je podle vás krajně nepravděpodobné, aby to udělal někdo, kdo tady pracuje nebo sem pravidelně chodí.“

„O tom jsem přesvědčená!“

„S kým z vašich zaměstnanců se nejvíc přátelila?“

„Ach, všichni spolu pracujeme a vystupujeme. Jsme zároveň divadelní společnost. Ale řekla bych, že Micha u baru... byl přítel. Občas spolu randili, ale ani pro jednoho nešlo o nic vážného. A s Teresou, jednou z našich kuchařek, se taky přá-

telila a nezávazně randila. A s Elizou, servírkou. Někdy dělaly konkurz na stejnou roli a navzájem se podporovaly. Často si spolu zkoušely text. Promluvíte si s nimi?“

„Ano.“

„Zařídím to. Jenže Teresa má dnes večer volno.“

„Jestli nám na ni dáte kontakt, zajedeme k ní.“

„Dám. Taky vám řeknu, že Eliza i Micha tu byli od půl páté. Před otevřením máme krátkou zkoušku a taky je potřeba připravit restauraci.“

„I to nám pomáhá, díky.“

„Nejdřív přivedu Elizu. Musím zařídit, aby si někdo stoupl za bar místo Michy. Můžu vám přinést víno?“

„Vážíme si toho, ale nesmíme. Jsme ve službě.“

„Škoda. Přinesu vám aspoň kapučíno, děláme vynikající.“

Když Annalisa vyšla z místnosti, Eva zabubnovala prsty na stehno. „Jestli vrah sledoval Chanel tady, počínal si nenápadně a opatrně. Tahle žena by si toho všimla a ostatní by jí řekli o někom podezřelém. Ona i spolubydlící trvají na tom, že oběť neměla žádné zahořklé bývalé milence nebo milenky, ale někteří dokážou předstírat, že jsou v pohodě, a přitom se uvnitř užírat.“

Eva vstala a začala přecházet. „Ale připadá mi to míň osobní než od bývalého milence nebo rivalky. Promluvíme si s těmi dvěma, abychom nic nevynechaly, a jestli se nevynoří něco dalšího, pro dnešek to zabalíme. Já si doma založím složku a nástěnku. Ráno se zastavíme v márnici, jestli jsme na těle něco nepřehlédly.“

„Vražda,“ vzdychla Peabodyová. „Náš den začíná i končí smrtí.“

„Proto dostáváme ten mizerný plat, Peabodyová.“

Eva toho večera podruhé projela bránou domova. Chtěla si dát sklenku vína, kterou jim Annalisa nabídla – ačkoliv kapučíno taky nebylo špatné. A chtěla něco, cokoliv, co chutnalo aspoň zpola tak dobře jako atmosféra v Broadway Babies.

Jenže povinnosti měly přednost před touhami. Musela si založit nástěnku a zamyslet se nad Chanel Rylanovou.

V oknech velkého sídla zářila světla a propůjčovala mu atmosféru pohádkového hradu. Nad věžemi a věžičkami plula nízko visící oblaka jako stíny na noční obloze. Za jejich vrstvou se dal zahlédnout náznak měsíce.

Vítr, byť slabší než před několika hodinami, byl pořád mrazivý, takže v Evě momentálně jen máloco vyvolávalo lepší pocit než vědomí, že unikne do tepla.

Znovu přehodila kabát a šálu přes sloupek zábradlí. Tentokrát na ni kocour nečekal. Věděla, že ho najde s pánem domu.

Nejdřív slozka a nástěnka, pomyslela si. Pak půjde za nimi. Ale když vešla do pracovny, našla oba ležet na pohovce. V krbu praskal oheň, Roarke držel v ruce knihu a na stolku měl sklenku vína. Otlý kocour se mu rozvaloval přes kolena.

„Tady jsi.“

„Myslela jsem, že budeš ve své pracovně, nebo se dívat na film.“

„Pro dnešek je práce hotová – přinejmenším moje. A dívat se na film je větší zábava s tebou. Četba je dobrá volba pro osamělého.“

Roarke dloubl do kocoura a Galahad se překulil na záda. „Ty máš ještě práci.“

„Jo. Promiň.“

Vstal, odložil knihu a přešel k Evě. „Povíš mi o tom?“

Přistoupila k manželovi a objala ho. „Někdy mě to zasáhne víc.“

„Copak?“

„Že se vracím domů k tomuhle.“

Opravdu mu o všem poví – ze zkušenosti věděla, že jí to pomáhá utřídit myšlenky.

„Vsadím se, že jsi nejedla.“

„Tuhle sázku bys vyhrál. Chtěla bych něco italského. Poslední výslechy probíhaly v italské restauraci a vonělo to tam jako v nebi s červenou omáčkou.“

„Zařídím to. Nalij si víno, je výjimečně dobré. Povíš mi o všem u večeře.“

„Ty jsi ještě nevečeřel?“

„Nějakou dobu jsem pracoval, pak jsem si četl. Není tak pozdě.“ Roarke vykročil ke kuchyňce. „Obzvlášť na italskou kuchyni.“

Nalila si víno. Měl pravdu jako vždycky, skutečně bylo výjimečně dobré. A zatímco Roarke programoval jídlo, ona se pustila do nástěnky.

„Tvoje oběť?“ Podíval se na fotografii a položil talíře s poklapy na stůl u okna. „Krasavice.“

„Jo. Herečka – divadelní – a přivydělávala si jako servírka v Broadway Babies.“

„Á, ta restaurace, kde zpívají, když roznášejí těstoviny.“ Vrátil se do kuchyňky pro salát a chleba.

„To je ona. Je to divné, ale lidi tam vypadali spokojeně.“

Roarke se ohlédl na nástěnku. „*Psycho*? Ubodali ji ve sprše?“

„Ne, ale právě na to se dívala, když jí někdo vrazil tenké ostří do zátylku. Voní to vážně pěkně.“

Eva přešla ke stolu. Dokázala se smířit se salátem, jestli za odměnu dostane těstoviny.

„V jednom z multikin na Times Square,“ vysvětlila při jídle. „Časně večerní promítání v sále zaměřeném na klasické filmy. Oběť se jmenuje Chanel Rylanová.“

A spustila o vraždě i o všem kolem.

Roarke poslouchal téměř bez poznámky, dokud Eva nevyprázdnila misku se salátem a nezvedla poklop, pod nímž se skrývalo jedno z jejích nejoblíbenějších jídel. Špagety a masové koule.

Jelikož důvěrně znal řeč jejího těla, postřehl, že se o několik stupňů uvolnila, ještě než si na vidličku namotala první sousto špaget.

„Myslíš si, že byla konkrétním cílem hlavně kvůli tomu, jak odlákali její kamarádka.“

„Falešný poplach,“ zamumlala Eva s plnou pusou těstovin. „Docela dobré načasování.“

„To ano.“ Když viděl, jak se u jídla uvolnila, byl rád, že na ni počkal. „I volba té chvíle. Scéna ve sprše – šokující vražda postavy, kterou nic netušící diváci považují za hlavní – třicet minut po začátku filmu. Čtyřicet pět vteřin ohromujícího násilí.“

„Jak to víš?“ Eva zašermovala vidličkou ve vzduchu, pak na ni nabodla masovou kouli. „O těch třiceti minutách a pětačtyřiceti vteřinách?“

„Tohle je jedna z věcí, které pochytyš. Nepochybuji, že už z toho jediného shlédnutí filmu se mnou zhruba před rokem by tvůj policajtský mozek odhadl čas taky docela přesně.“

„Ty nejsi polda, jak mi často připomínáš.“

„A s radostí. Ale žiju s policistkou a klidně si vsadím ještě na jednu věc. Moje policistka už dospěla k závěru ohledně účelu toho dokonalého načasování.“

„Boháči vždycky sázejí na jistotu.“ Snědla další sousto špaget. „Čtyřicet pět vteřin, během nichž se každý, kdo seděl v sále, soustředil na plátno. Nebo si zakrýval oči jako Peabodyová, když to viděla poprvé. Načasování i provedení svědčí o konkrétnosti cíle. Samotná oběť...“ Eva zavrtěla hlavou a zvedla sklenku s vínem.

„Pověz mi o ní.“

„Spokojená, nadaná, tvrdě pracovala. Tři hlavní charakteristiky od kamarádek, rodičů, zaměstnavatelky i kolegů. Sexuálně kopala za oba týmy, ale nebrala to moc vážně. Jediný dlouhodobý partner se před lety odstěhoval do Kanady – za práci. Podle kamarádky Loly nešlo o žádné velké drama a on neměl motiv, aby sem jezdil a vraždil ji.“

„Ale podíváš se mu na zoubek.“

„Musím. Měla dostat roli – větší než obvykle –, takže se podívám i na ostatní herečky, které se o ni ucházely.“

Roarke manželku znal – tón hlasu, řeč jejího těla, výraz v jejích policajtských očích –, takže se zeptal: „Ale?“

„Byla konkrétní cíl. Nemůžeš pominout vymyšlenou psí pohotovost, kvůli které osoba vedle oběti na několik minut opustila sál. Načasování, skutečnost, že vrah seděl přímo za ní, což naznačuje, že ji buď sledoval, nebo věděl, že tam bude. To není žádné náhodné bodnutí ve tmě.“

Roarke spolkl sousto a přikývl. „Opakuji – ale?“

„Musely se nabízet míň riskantní způsoby, jak ji zabít. Byla noční pták, ne? Chodila z představení v divadle i z re-

staurace. Vracela se domů pozdě v noci. Přepadnout ji, bodnout a pláchnout. Ale tohle bylo dramatické, nemám pravdu? A dost riskantní. Záviselo to na tom, že všechno do sebe správně zapadne.“

„Což se podle všeho stalo.“

„Jo.“ Eva napíchla další masovou kouli. „Jenže. Co když se někdo posadí za vraha? Co když se její kamarádka rozhodne telefonát ignorovat, byť třeba jenom na pár minut? Co když bude ve stejnou chvíli odcházet ještě někdo kromě vraha? Když něco plánuješ tak dobře jako vrah nebo vražedkyně, musíš započítat i tahle rizika. Tak proč si s tím dávat takovou práci, soustředit se na jeden konkrétní okamžik, když existují snazší možnosti?“

„Vrah si užívá riziko a drama, nebo po nich přímo touží?“

„Možná jo, a musíme se na to zaměřit. A možná byla metoda, její přesné provedení i ten okamžik stejně specifické jako oběť. Možná, sakra, možná v minulosti měli sex právě během té scény. A pro vraha to znamenalo víc než pro oběť. Možná ji už v tom kině viděl a něco, co řekla nebo udělala, v něm něco spustilo.“

„Jak dlouho před promítáním zveřejňují program?“

Eva se na chvíli opřela a zvedla jeho směrem sklenku vína. „To je dobrá otázka, pane civilisto. Tři měsíce. Promítání klasických filmů připravují tři měsíce předem a inzerují je přímo v kině i online. A než se zeptáš, oběť a její kamarádka chodily na filmy pravidelně a tenhle večer do jejich rutiny krásně zapadal. Obě to navíc vytrubovaly na sociálních sítích. *Půjdeme s nejlepší kámoškou na Psycho. Holčičí noc v Batesově motelu.* Nikdy nepochopím, proč lidi dělají takové kraviny, ale dělají.“

Odmlčela se a chvíli jedla. „Vychází z toho jako slušný člověk, který si užíval život, práci, měl okruh příležitostných přátel – a nejlepší kamarádku. Vrah to všechno ukončil a zatím, ačkoliv metoda vypovídá o tom, že Chanel byla konkrétní cíl, není vůbec jasné proč.“

„Jak můžu pomoci?“

„Nejsem si jistá, jestli v téhle fázi nějak ano.“

„Dej mi aspoň něco.“

Znovu se s vínem v ruce opřela a zamyšleně se na něj podívala. „Mohl by ses vrátit ke knize.“

„Nebo?“

Lehce se zasmála a napila se. „Dobře, nebo. Mohl bys prověřit toho expřítele a zkontrolovat, jestli v posledních pár dnech někam necestoval. Vyloučit ho, nebo ho zařadit na seznam podezřelých. Jmenuje se Damien Forsythe, momentálně žije a pracuje v oblasti Calgary v Kanadě. Hraje v nějakém seriálu. *Vytrvalí*.“

„To je jednoduché. Co máš v plánu ty?“

„Podívat se na oběť do větší hloubky. Zatím toho o ní moc nevím. Prověřím její kamarádku, tu veterinární kliniku a zaměstnance, zaměstnance v restauraci a v divadle, ostatní uchazečky o roli.“

„To je docela dost věcí.“

„Většinou jde jenom o rutinu.“

„V tom případě se pustím do svého úkolu.“ Roarke se zvedl a ohlédl se na nástěnku. „Někdy prostě není žádný logický důvod.“

„Jenže nějaký důvod je vždycky.“

3

Eva se s konvičkou kafe pustila do práce. Rutina, ano, a zčásti únavná. Ale rutina byla důležitá, vyžadovala metodický přístup a únavná práce někdy přinášela odměnu.

Tentokrát tolik ne, pomyslela si, zatímco se prokousávala životem Chanel Rylanové.

Nic jí neuhodilo do očí, nic nevzbudilo její podezření. Kromě několika dopravních přestupků včetně menší nehody před přestěhováním do New Yorku, která se obešla bez zranění, neměla Chanel potíže se zákonem.

Mírně nadprůměrná studentka s hvězdným hodnocením v dramatickém umění, divadle, tanci a hudbě. Hlavní role ve školních hrách, pár ochotnických představení.

Při standardním prověřování se neobjevily žádné zdravotní problémy. Žádná těhotenství, žádné odvykací kúry.

Finančně si vedla slušně, ale zjevně nepracovala v herecké branži proto, aby zbohatla. Většinu příjmů pohltily šaty, nájem a hlasové, herecké a taneční hodiny.

Eva se přesunula k Lole Kawaské.

Ta se dvakrát dostala do křížku se zákonem – zatkli ji na demonstracích za práva zvířat. Poslední tři roky pracovala jako jedna ze tří veterinářů na veterinární klinice. Předtím studovala a pracovala na klinice jako asistentka.

To ukazovalo buď věrnost, nebo zálibu v rutině.

Eva právě končila – finančně si veterinářka vedla líp než herečka/servírka, ale taky se zrovna neválela v penězích –, když vešel Roarke. Nalil si Evino kafe.

„Podrobnosti o bývalém příteli jsem ti poslal do složky.“

„Shrneš mi je?“

„Jeho jediným škraloupem – z tvého pohledu – je obvinění z opilecké výtržnosti. Po rozlučkovém mejdanu. Po přestěhování do Calgary prožil dva veřejností sledované vztahy – a taky si nechává bydliště v Novém L. A. Vztahy mohly být vážné, nebo šlo o marketingovou kampaň. Jeho hvězda stoupá. Má dobré recenze, dává promyšlené rozhovory a vypadá to, že si váží současných kolegů.“

Roarke se bokem opřel o velitelskou centrálu. „Nejenže za uplynulý týden nevyjel z Kanady, ale v čase vraždy stál před kamerou.“

„To ses nedozvěděl z normálního prověření.“

„Ne. Zjistil jsem, že se znám s jedním z producentů toho seriálu.“

„Neznáš se náhodou s každým?“

„Někdy mi to tak připadá.“ Roarke se usmál. „Každopádně jsem mu zavolaal a popovídali jsme si. A vytáhl jsem z něj, jak to chodí na place a tak dále.“

Eva souhlasně přikývla. „To je lepší než přímé dotazy. Ten expřítel se o tom tak jako tak brzy dozví, ale je lepší získat informace bez zmínky o vraždě.“

„To jsem si myslel. Když jsem se zeptal, zmínil se o tom, že před hodinou dotočili klíčovou scénu, na níž pracovali skoro celý den. Popisoval mi všechno skoro po jednotlivých záběrech včetně kulis a technických obtíží. A samozřejmě zúčastněných postav. Postava Damiena Forsytha hrála ústřední roli.“

„Forsythe stejně nedával smysl. Vyškrtneme ho. Díky.“

Roarke zavrtěl hlavou a znovu se napil kafe. „Dlužíš mi víc, protože ten člověk drmolil skoro dvacet minut.“

Eva pohrozila manželovi prstem. „Řekl sis o to.“

„Ano, to nepopírám. Mám chuť na další trest, takže mi dej k prověření někoho dalšího.“

Eva sklopila oči k poznámkám. „Annalisa Bacardová.“

Roarke se zamračil a spustil ruku s hrnkem. „To jméno je mi povědomé.“

„Nejspíš se znáte. Je to majitelka restaurace, kde pracovala oběť, té se zpívajícími číšníky.“

„Hm, znám ji odjinud. Nedokážu na to přijít.“ Přešel k vedlejšímu počítači a sedl si. O několik vteřin později se opřel. „No jistě.“

Eva zvedla hrnek a ušklíbala se. „Je na tebe trochu stará, šampione.“

„Srdci na věku nezáleží.“

„Ani penisu.“

„Cítil bych se jménem svého penisu uražený, kdyby to nebyla naprostá pravda. V tomhle případě jsem se s ní nicméně nikdy nesetkal, natož aby se s ní setkala nějaká část mé anatomie. Slyšel jsem o ní.“

Otočil křeslo k Evě a poposedl. „Zhruba před třiceti lety Annalisa Bacardová zářila na Broadwayi. Byla to vyložená diva, vyhrála řadu cen Tony. Její jméno spolurozhodovalo o úspěchu nebo neúspěchu hry. Její silnou stránkou byly muzikály a jednou nebo dvakrát propůjčila svůj talent i filmu, s vynikajícími kritikami.“

„Jak to, že pořád někde nezáří, místo aby vedla restauraci?“

„Měla osobní i profesionální vztah s Justinem Jacksonem, dalším velkým talentem. Nevystupovali pokaždé spolu, ale když ano, bylo to magické.“ Roarke luskl prsty. „Můžeš si o tom přečíst, jestli chceš.“

„Jen pokračuj.“

„Nevzali se, ale žili spolu a měli společně dítě. Dceru,“ řekl a podíval se na monitor, aby si ověřil, že si to pamatuje správně. „Když jí byly asi tak tři roky a Annalisa zkoušela novou roli, Justin šel s dcerou na procházku do parku. Cestou vyjelo na chodník auto a srazilo je. Oba zemřeli.“

„Kristepane.“

„Annalisa od té doby nevystupovala, aspoň pokud vím. Netušil jsem, že je majitelkou Broadway Babies.“ Zvědavě zadal další vyhledávání. „Vlastní ji pod jménem Ztracení andělů.“

„Říkala, že zaměstnanci jsou její děti,“ vzpomněla si Eva. „Její rodina. A asi je to pravda. Ověřila jsem, že v době vraždy byla v restauraci, ale díky tomuhle jsem si o ní udělala lepší obrázek.“

Posadila se, přeletěla očima monitor a zvedla kafe. Pak zasykla a otočila se k Roarkeovi. „Nenašla jsem u žádného známého, ani u nikoho, kdo nějak souvisí s některým známým, nic. Chanel byla konkrétní cíl.“

Odsunula se od stolu a začala zamyšleně přecházet sem a tam. „Ukazují na to všechny důkazy a konkrétní cíl většinou obnáší osobní motiv. Ale tohle mi nepřipadá osobní. Ne metodou zabití, ne podle zázemí oběti. Takže oběť možná zastupuje nějaký typ nebo byla náhrada. To je parketa Mirové.“

Zastavila se u nástěnky. „Musím si s ní promluvit. Ten film... Šlo jenom o šťastnou náhodu, nebo ho vrah taky konkrétně vybral? Mohl začít sledovat oběť v době, kdy zveřejnili program kina. Film se stal spouštěčem. Jenže pokud ano, jak se vrah upnul na Rylanovou?“

Roarke vteřinu počkal, aby zjistil, jestli se Eva ptá jeho, nebo šlo o řečnickou otázku. Nakonec usoudil, že oboje. „Předpokládám, že existují permanentky.“

„Cože?“

„Můžeš si se slevou předplatit určitý typ filmů.“

„Jako sezonní lístky na baseball. Sakra.“ Vrátila se k počítači, aby zadala vyhledávání, ale Roarke byl rychlejší.

„Rylanová měla zlatou vstupenku.“

„Vejtaho.“

„Děláme, co umíme. Když si koupíš pětadvacet vstupenek za rok, dostaneš jednu zadarmo, automatickou desetiprocentní slevu na popkorn a pití, měsíční věstník a další výhody,“ dodal Roarke.

„Nejspíš si to rozdělily, Rylanová a Kawaská. Můžu si to ověřit, ale udělaly to tak. Takže si vrah možná koupil stejný balíček – musím se podívat na seznam předplatitelů. Vídal ji dost často, aby se na ni zaměřil. Možná po ní neúspěšně vyjel. Ale...“ Zabubnovala prsty do stolu a zavrtěla hlavou. „Tohle nebylo sexuální. Motivem k vraždě nebyl sex, nebo mi to tak aspoň nepřipadá. U té filmové scény ano. Vrah pozoruje oběť špehýrkou, vejde, když je oběť nahá a zranitelná ve sprše. Proniká do ní nožem. Hodněkrát.“

„Že by sexuální složku dodávala scéna na plátně?“

„Nevím. Spíš ne, ale promluví si s Mirovou. Podle mě to bylo rychlé a ve tmě. Oběť je odvrácená. Oblečená. Vrah do ní pronikl, ano, ale jenom jednou. Zatímco na plátně...“

Eva obstojně napodobila opakované bodání scény ve sprše.

„Vražda většinou dává smysl,“ pokračovala, „i když třeba pomatený a úchylný. Zatím mám oběť bez známých nepřátel a zahořklých nebo třeba i jen lehce podrážděných bývalých kluků a holek, bez velké truhly s penězi a vlivem a bez zřejmé znalosti o zločinu. Žádná sexuální složka. Ale zároveň ji vrah znal nebo věnoval čas a úsilí tomu, aby zjistil její zvyky a rutinu, stejně jako zvyky a rutinu její spolubydlící. Oběť něco nebo někoho představuje,“ uzavřela Eva. „To je jediné, co dává pomatený, úchylný smysl.“

„V tom případě mi připadá, žes toho za pár hodin zjistila docela dost.“

„Možná. Nebo se možná pletu a vrah se ukájel při očekávání té scény ve sprše a vraždy a nakonec vystříkl to, co by se

dalo označit za sexuální složku, do trenýrek, když zabodl Rylanové ostří do lebky.“

„Tohle bych si radši nechtěl představovat.“

„Nebo...“ Eva vstala a opět obešla nástěnkou. „Nebo měla získat roli. Už dřív dostávala role na úkor jiných.“

„A předpokládám, že jiní zase dostávali role, o které se ucházela ona.“

„Jo, ale podržíme se toho prvního. Herci tvoří komunitu, okruh lidí – ačkoliv někteří pravděpodobně přicházejí nebo to vzdávají – a postupně se navzájem poznají. Když někdo jde na konkurz kvůli roli, je velká šance, že už si s ostatními uchazeči konkuroval dřív. Vůbec mi to nepřipadá jako práce některého kolegy z restaurace, ale během let rozhodně usilovali o stejné role. Někdo už toho možná měl dost, nebo se ho zmocnilo zoufalství. Tuhle roli musím mít, jinak jsem nahaný. Musím ji mít, jinak nebudu moct platit nájem. Prostě musím. Nepotřebuješ věnovat tolik času nebo úsilí zjišťování zvyků oběti a získávání informací o spolubydlících. Už jsi ve stejném klubu.“

„Nedávalo by větší smysl počkat, kdo tu roli opravdu dostane?“

Eva si založila ruce v bok a zadívala se na Chanel Rylanovou. „Zoufalství vede k pomatenému, pokřivenému uvažování.“

„S tím se nedá než souhlasit.“

„Promluví si s jejím agentem. S tím, kdo řídí konkurzy. A uvidíme, kde je nějaký překryv. Nešlo o sex, o úchylnou verzi lásky, nešlo o vztek, o finanční zisk, pomstu ani – aspoň jak to zatím vypadá –, o ochranu nějakého tajemství. A rozhodně to nebyla náhodná vražda. Takže jako nejpravděpodobnější motiv zbývá žárlivost.“

„O jakou roli se ucházela?“ zeptal se Roarke.

„V nějaké nové hře. Druhá hlavní role, nebyla by úplně hvězda.“

Roarke vstal a přitáhl Evu k sobě. „Pohybuješ se v kruhu, doslova i v myšlenkách. S nikým dalším si do zítřka promluvit nemůžeš, takže to nech pro dnešní večer plavat.“

„Všichni známi, s nimiž jsem mluvila, měli Chanel rádi. Je-
nomže jsou herci, čili umějí předstírat.“

Roarke prstem pohladil Evin dolíček na bradě. „Jsi polda
a výtečně umíš takové předstírání prohlédnout.“

„Jo, a co jsem dneska viděla, mi připadalo právě. Lidi ji měli
rádi. Přesto ji někdo zabil – konkrétně ji – a navíc způsobem,
co znamenal zbytečná rizika. Něco mi uniká.“

„Pokud ano, najdeš to. Ale ne dnes večer.“

„Ne, dnes večer ne.“ Eva se odtáhla, aby vypnula počítač,
a najednou si vzpomněla. „Jsme bez Summerseta.“

„A jelikož tě to bezpochyby zajímá, velice si zimní dovole-
nou užívá.“

„Jo, super. Musíme mít sex.“

„Inu, když na tom trváš.“

Natáhl se po ní, ale Eva ho zlehka odstrčila. „Ne tak rychle,
kamaráde. Musím si promyslet postup.“

„Neboj se. Pamatuji si velice dobře, jak se to dělá, a můžu
tě tím provést.“

„Uvidíme, kdo kam koho povede. Už to mám. Počítej do
třiceti.“

Roarke se zasmál. „Vážně?“

„Chceš sex, nebo ne?“

Roarke vyklenul obočí a jejich pohledy se střetly. „Jedna,“
řekl.

Dala mu žhavý, mlaskavý polibek a vyběhla z místnosti.

Počítal do třiceti, zatímco vypínal její počítač, krb a světla
a přešel do své pracovny, aby tam udělal totéž.

Po třicítce vyšel na chodbu a uviděl jednu Evinu kozačku.

„Hm.“ Přistoupil k ní, zvedl ji a pokračoval tím směrem dál.
Druhou kozačku našel, když zatočil doprava.

Taky ji zvedl. „Takže si chce hrát,“ zamumlal pobaveně. Při-
stoupí na její hru. Mohl se samozřejmě zeptat domácího počí-
tače, kde Eva je, nebo zapnout monitory a podívat se.

Ale to by byl podvod.

Sledoval její stopu a na dveřní klice našel sako. Poznal sice, že jde o lest, ale taky chápal, že se může jednat o dvojitý bluf, proto otevřel dveře a rozsvítil.

Ne, velkou gelovou postel v tomhle konkrétním pokoji pro hosty dnes večer nevyužijí.

Položil sako i kozačky na lavici v chodbě a pokračoval dál.

Když pracoval s architekty a stavebními inženýry na návrhu sídla, a když sledoval jeho výstavbu vrstvu po vrstvě, nepředstavoval si, že jednou v noci tudy bude bloumat a sledovat stopu v podobě manželčiných svlečených svršků.

A spatřil ponožku.

Zastavil se a podíval se na obraz, který ukradl, ach, před nějakými šesti nebo sedmi lety. Osamělá postava v kápi kráčející po větrem šlehané pláni pod zádumčivým nebem. Zařadil si ho do sbírky, jelikož ho obraz oslovoval zachyceným odhodláním a osamělostí, zatímco svůj hlavní cíl toho dávného dne, malého krásného Corota, prodal za tučnou odměnu.

Jenomže pak poznal svou policistku, svou partnerku a životní lásku, a zařídil, aby byl obraz osamělé postavy „nalezen“ a vrácen původnímu majiteli.

Potom si ho zákonně koupil.

Stejně se zachoval s dalšími kousky, které pořad měl z akcí na stinné straně zákona. Zbavil se jich, vzdal se těchto drobných, temných potěšení.

To byla nízká cena, kterou jsem musel zaplatit, pomyslel si, když našel druhou ponožku, za ženu, která mě provádí bludištem vlastního domova.

Nikdy ho nepřestala fascinovat, dráždit a naplňovat.

Takže se vrátila, pomyslel si při pohledu na volné kredity, které nejspíš vytáhla z kapsy. A spatřil svůdně pootevřené dveře.

Zasunul si kredity do kapsy a šel dál – věděl, že tahle místnost je sklad povlečení.

Ale potom se vrátil, protože nemohl vyloučit, že se Eva rozhodla pro sex v zatraceném skladišti.

Takže ne, pomyslel si, když uvnitř nenašel nic než povlečení.

Hra získala pikantní příchut', když našel její kalhoty přehozené přes zábradlí u schodů vedoucích nahoru k dalšímu patru.

Zaujatě vykročil nahoru a v duchu si představil plán po schodí.

Patro s plesovým sálem. Salonky, koupelny, přípravná pro catering, skladiště, kuchyňka a komornická spíž – opět pro catering –, další oddělená místnost pro obsluhu, ještě jeden sklad, herna.

A samozřejmě plesový sál.

Její košili našel pověšenou na dveřích jednoho salonku, ale usoudil, že po takovém dlouhém stopování by salonek představoval poměrně fádňí vyvrcholení.

Otočil se na druhou stranu.

Drobnosti z jejích kapes – paklíče, které jí věnoval, kapesní nůž, komunikátor, videofon a dokonce i odznak – ležely na loveckém stolku před širokými dveřmi. Roarke vstoupil do sálu.

Seděla v šeru na opěradle jedné pohovky.

„Neměla jsem toho na sobě dost na celý dům,“ řekla. „Příště se budu muset líp vybavit.“

„I tak se ti podařilo projít velkou oblast. Světla, deset procent.“

Velké lustry nad hlavami se jim rozzářily tlumeným, nevtravým světlem.

Měla na sobě bílé tílko a jednoduché bílé kalhotky. A pouzdro se zbraní. Dlouhé, předlouhé nohy, rozčuchané vlasy, samolibý, velice samolibý úsměv. Bylo divu, že okamžitě ztvrdl jako kámen?

„Nikdy jsem nebyla tady nahoře, když jsme tu zrovna nepořádali mejdan nebo jsme se na něj nepřipravovali. Jak to, že tu máme nábytek, když se tady nic neděje?“

„Něco se co nevidět dít začne.“

Zazubila se na něj. „To je dobrá odpověď.“

„Takže jsi přišla do jediné části domu bez pořádné postele.“

„Na posteli může dovádět každý,“ prohodila. „Ale kolik lidí se miluje uprostřed plesového sálu?“ Vstala a přešla do středu místnosti.

Ukázala na zem. „Přímo uprostřed, sakra.“

„Můžeme se do toho rovnou pustit.“ Přistoupil k panelu ve stěně, otevřel ho a přešel prsty po ovládání uvnitř.

V obrovském krbu se rozhořel oheň a sálem se rozlehla hudba, tichá a s výraznou basovou linkou.

Eva se znovu zazubila. „To není špatné. Vůbec to není špatné.“

Přiblížil se k ní, objal ji kolem pasu a přitáhl ji k sobě. Když ho taky objala, připravená klesnout s ním na zem, začal se s ní točit v pomalém tanci.

„Páni.“ Vydechla. „To opravdu není vůbec špatné.“

Mohla to být scéna ze snu – hudba, světla, Roarke –, ale pak si vzpomněla, že tančí ve spodním prádle a se zbraní.

Zaklonila hlavu a nadechla se k nějaké žertovné poznámce, ale umlčel ji polibkem.

Kroužili, pohupovali se a dlouze, hluboce se líbali. Jejich těla k sobě dokonale lnula. To bylo ještě o několik bodů lepší než snové. V místnosti s okázalou nádherou postavené pro davy lidí se podařilo vykouzlit prostou, intimní atmosféru.

Roarke cítil, jak se Eva dostává do stejné nálady s ním – byli jen oni, kdykoliv a kdekoliv. A navždy. Nedokázal vysvětlit, proč v něm její laškovný, hravý začátek rozezněl tak silnou romantickou strunu.

Teď mohl tuhle chvíli, jejich chvíli, využít pro ně oba.

„Líbí se mi tvoje šaty,“ zašeptal.

„Ach, jenom jsem na sebe narychlo něco hodila.“

Usmál se, rty přitisknuté k jejím vlasům. „Sluší ti. Každý neumí nosit bílou barvu tak jako ty, natož s tak výraznými doplňky.“

„Jo, ty by dokázaly člověka omráčit,“ odpověděla a Roarke se rozesmál.

„To moje žena taky.“

Znovu zaklonila hlavu. „Takže jsi ženatý?“

„To jsem, ano. Až do morku kosti. A ty?“

„Nechala jsem se přemluvit. A funguje to docela dobře.“ Položila mu dlaň na tvář. „Manžel ve mně dokáže vyvolat pocit, že jsem jediná osoba na světě.“

„Když jsem se svou ženou, když ji držím v náručí, je jediná.“
Přitiskla svou tvář k jeho a zavřela oči. Dál mlčky tančili.
„Před ním ze mě nikdo neudělal hlavní důvod. Nikdo ze mě neudělal tu pravou.“

„Změnila můj život ve chvíli, kdy do něj vešla. Ona je ten důvod, a je ta pravá.“

„Nevím, jestli jsem předtím věřila v lásku, ale vím, že jsem ji nechápala. Až teď...“

„Až teď...“

Tentokrát zaklonila hlavu a přiložila svoje rty na jeho. A poddala se okamžiku.

Rozepnul jí pouzdro se zbraní a nechal ho sklouznout na zem. Pak s ní odkroužil zpátky do středu sálu i téhle chvíle.

Společně se spustili na podlahu, zatímco dál hrála hudba, mihotavě zářila světla a praskal oheň.

Přejížděl jí rukama po dlouhých zádech a utlém trupu, po hladké kůži pod tenkou bílou bavlnou. Tuhé, houževnaté svaly ho nikdy nepřestávaly vzrušovat. Jeho žena byla bojovnice, rváčka, neúnavná válečnice, a přesto mu dokázala nabídnout i měkkou, sentimentální stránku.

Ani její ruce nezahlátelely, zarývaly do něj krátké, nenalakované nehty a dávaly mu vědět, jak ji jeho tělo, jeho dotyk, jeho potřeby těší.

Voněla mýdlem a zimním větrem, chutnala ženskostí a teplem.

Odtáhl jí tílko od těla a sevřel v ruce ňadro – malé, pevné, krásné. Pod prsty mu tepalo její srdce.

Propletla svoje nohy s jeho a splývala na jemném příboji stoupajících smyslů. Dotyk jeho rukou – jako vždycky šikovných a nyní i trpělivých –, jeho vůně, kterou by rozpoznala mezi tisíci, jeho chuť, když mu přejela rty po líci.

Všechno se spojovalo do jediného celku, zatímco v pozadí prskal a syčel oheň a vzduchem se linula hudba.

Přetáhla mu svetr přes hlavu – chtěla, aby se dotýkali kůží, aby si tiskli srdce na srdce. Hýčkala ho a rukama i ústy si brala, co patřilo jen jí.

Když ji položil na záda, poddala se tomu. Když ji chytil za ruce, propletla svoje prsty s jeho a držela se ho. Držela se ho, když ji jen svými ústy rozpaloval doběla. Ze rtů se jí vydralo jediné rychlé vydechnutí, co rozechvěle přešlo ve sten, když uvedl její tělo do stavu nádherného chaosu. Přisál se jí k řadům a zuby přidával špetky opojné bolesti, až se celá chvěla.

Chtěl cítit, jak se pod ním chvěje. Potřeboval ji přivést k bezmoci, než se jí vrátí síla a dobude ho. Věděl, že se poddá, věděl to, zatímco jeho ústa jezdila po jejím štíhlém těle, věděl, že se mu s výkřikem poddá, úplně celá.

Její boky se zvedly, tělo se prohnulo a dech z ní vycházel v přerušovaných poryvech, když jeho jazyk sklouzl přes její břicho a do ní.

Zaplavila ji žhavá, neodolatelná rozkoš. Byla bezmocná, ano. Bezmocně se nechávala unášet proudem k závratné výšině, uvězněná v božské nepřičetnosti, z níž po chvilce zase sklouzla dolů, zesláblá a malátná.

Útočil na ni, plnil ji a ona, dosud zničená, se mohla pod jeho náparem jenom zmítat. Vzvedmul se v ní další orgasmus se sametovými drápy. A přesto.

A přesto.

Pokusila se vyslovit jeho jméno, když její mysl šeptala: příliš mnoho. Je toho příliš mnoho.

Ale když se jí konečně podařilo vypravit nějaké slovo, znělo: „Víc.“

A tak na ni použil svoje ruce a dal jí víc.

Zpola nepřičetně se přesunul po jejím těle vzhůru, s jedinou jasnou myšlenkou: brát si a mít.

„Počkej.“ Její omámené oči se zadívaly do jeho. „Počkej.“

„Evo.“ Přitiskl jí rty ke krku, připravený škemrat, pokud to bude nutné.

Zmobilizovala tu trochu síly a přičetnosti, které jí zbývaly, a překulila je. Položila si mu hlavu na hrudník a popadala dech.

„Evo.“ Bojoval se zvířetem ve svém nitru a svíral jí boky. „Potřebuju tě.“

„Já vím.“ Zvedla se, zahleděla se mu do očí a obkročmo se na něj posadila. „Já vím.“ S dlouhým výdechem ho zavedla do sebe. „Já vím.“ Přitiskla si jednu jeho ruku k srdci a začala se hýbat. „Já vím.“

Její síla se vracela a rostla, stále rostla. Obklopovala ho, přijímala ho. Dobývala ho.

Když se roztekla jako rozehřátý med, zůstali spolu ležet, propojení a omámení uprostřed plesového sálu.

Maně ho napadlo, jestli na to někdy přestane myslet, až bude sál plný lidí, jídla, světla a hudby. Taky ho napadlo, jak v sobě najde sílu, aby ji odnesl do pořádné postele, jestli – jak zpola očekával – na něm usne.

Pak se pohnula a spokojeně zamručela.

„To byl další bod ze seznamu.“

Zamilovaně se zasmál. „Ty máš seznam?“

„Prozatím jenom v duchu. Kolik místností nám podle tebe zbývá?“

Přímo ji zbožňoval. „Budu je muset spočítat.“

„To udělej.“ Zvedla se, aby na něho viděla. „Protože je musíme obejít všechny. Je to velký dům, takže to nějakou dobu potrvá, ale musíme je obejít všechny, i kdyby na poslední došla řada, až budeme staří a zchátralí.“

Pohládl ji prstem po bradě. „Jednu si možná na tu dobu schováme. Jako motivaci a zároveň odměnu.“

„To je dobrý nápad. Líbí se mi. Myslím, že už můžu vstát, obzvlášť protože si nemusím dělat starosti s oblečením rozházeným po domě, jelikož tady není Summerset.“

Skulila se z něj. „Musím posbírat svoje věci. Odznak, video-fon a tak.“

„Já zatím posbírám, co je tady – včetně tvé zbraně.“

„Platí.“ Vstala, oči stále zpola omámené, v tvářích rumě-nec. „Je to dobrý nápad,“ dodala, když se zvedl i on. „Tohle všechno.“

Vzal ji za ruku a políbil jí prsty. „Ten nejlepší.“

„Chodím po plesovém sálu nahá,“ poznamenala, když vykročila po lesklé podlaze. „Kolik lidí může říct něco takového?“

4

Eva se vzbudila v předúsvitové tmě s tíhou na prsou. Když otevřela spánkem zalepené oči, rozeznala postavu, která ji přiměla jednou rukou hmátnout po zbraňi a druhou sevřít v pěst. Než se proti stínu ohnala a její mozek se rozběhl dost na to, aby si uvědomila, že nemá zbraň ani nic jiného, stín vydal známý, mručivý zvuk.

„Kristepane, co blázníš? Světla, deset procent.“

V tlumeném světle na ni hleděly Galahadovy dvoubarevné oči, tvrdé jako ocel. „Co máš za problém?“ Zvedla ho a položila ho na postel vedle sebe.

Kocour jen přimhouřil víčka a mručení zesílilo v opravdové zavrčení.

„Dávej si pozor, kámo. Jsem větší než ty.“

Promnula si dlaní obličej a zeptala se na čas.

Je pět třicet tři. Současná venkovní teplota je minus sedm stupňů.

Eva namířila na kocoura prst. „Ještě jsem mohla půlhodiny spát.“

Galahad odpověděl dalším zavrčením.

Jelikož neměla posilu v podobě Roarkea – podle jejího odhadu už kupoval nějakou sluneční soustavu nebo prodával menší stát –, vstala a popadla župan, který její manžel, jenž nevysvětlitelně dokázal myslet úplně na všechno, hodil k nohám postele.

Když si župan oblékla, kocour přešel ke kraji postele, sedl si a zíral.

„Hele, naháníš mi husí kůži, jo? Nech toho.“

Přešla k nástěnnému panelu, pod kterým se skrýval AutoChef, otevřela ho a naprogramovala si první hrnek životadárné kávy.

A dostala ji.

Summerset je pryč a Roarke na jedné ze svých schůzek vládce obchodního světa. Přesto – muž, který myslel úplně na všechno, obvykle kocoura krmil, když v domě nebyl Summerset.

Eva se otočila ke Galahadovi, napila se dobrého, silného kafe a zadívala se na kocoura.

„Zkoušíš mě obalamutit, špekoune?“

Kocour s hlasitým žuchnutím seskočil z postele, sedl si a zíral.

Když se z ní snažil vyrazit druhou snídani, většinou se k ní lisal, otíral se jí tím svým otlým tělem o nohy a tvářil se smutně nebo úpěnlivě.

Teď vypadal rozhořčeně. Spravedlivě rozhořčeně.

„No dobře, věřím ti.“

Naprogramovala granule, a ačkoliv si to nezasloužil, protože ji připravil o půl hodinu spánku, přidala kousek lososa.

Když postavila jídlo na zem, přešel k němu a zamrskal ocasem, jako kdyby říkal: Bylo načase.

„Jo, nemáš zač.“

Eva si vzala kávu s sebou do sprchy.

Když vyšla ven, plně probuzená a znatelně méně nabručená, Roarke stál v ložnici v jednom ze svých dokonalých obleků. Ukázal k prázdné misce na druhé straně pokoje, zatímco se mu kocour proplétal mezi nohama a žalostně mňoukal.

„Vidím tu zatracenou prázdnou misku přímo támhle. Mám oči. A kdybych se k tobě sklonil, určitě bych ti z dechu cítil tuňáka nebo lososa.“

„Lososa,“ potvrdila Eva.

Kocour se na ni ohlédl a zjevně usoudil, že ho prokoukli. Přešel ke krbu, sedl si a začal se umývat.

„Ještě jsi ho nenakrmil, že ne?“

„Nenakrmil,“ potvrdil Roarke, „protože ležel a chrápal a já jsem věděl, že mi práce nezabere víc než zhruba čtyřicet minut.“

„Vzbudil mě – posadil se mi přímo na prsa a vypaloval mi očima díry do mozku.“

„Kdybychom mu dali k zemi mikroAutoChef, možná by se ho naučil ovládat.“

„Nemusí,“ ušklíbla se Eva. „Ovládá nás.“

„To je bohužel pravda.“

Eva se vrátila k AutoChefu a pustila se do programování snídaně. Což znamenalo, že dnes nebude nejen Summerset, ale taky ovesná kaše.

Zatímco zvažovala možnosti, Roarke zapnul finanční zprávy a ztlumil zvuk. Chvilí stál a studoval to, co pro ni napořád zůstane nesrozumitelnou změtí čísel. Eva se konečně rozhodla pro ovoce, slaninu a, mňam, palačinky.

Doplnila je konvičkou kávy.

„Přidal jsi do sbírky nějakou planetu?“ zeptala se, když nesla talíře ke stolku u sedací soupravy.

„Dnes ráno ne. Zbytek přinesu já.“

Posadila se a utopila palačinky v sirupu, zatímco Roarke došel pro ovoce a konvičku. „Díky... A co máš dneska v plánu? Kromě snídaně.“

„Právě jsem si domluvil rychlou návštěvu jednoho zemědělského komplexu, o který mám zájem. V Bristolu.“

„Kde je Bristol?“

„V Anglii. Jelikož to vyžaduje výrazné přepracování denního rozvrhu, nejspíš zkontroluji i kliniku v Itálii. Škoda, že máš případ,“ dodal, když oběma nalil kafe. „Jinak jsme si mohli vzít den nebo dva volno.“

Eva věděla, že si nikdy nezvykne na možnost jen tak si zaletět do Evropy. „Potřebuješ den nebo dva? Myslím na práci.“

„Ne, jen pár hodin. V Bristolu je to spíš marketingová návštěva než práce. A mám dojem, že v Itálii nastal čas na nečekanou inspekci. Předpokládám, že dnes budeš většinu času v terénu.“

„Začnu v márnici.“

„Roztomilé. Samozřejmě pozdravuji Morrise.“

Eva zamýšleně snědla další palačinku. „Ty jedeš do Evropy, já do márnice. Tím se to asi shrnuje, ne?“

„A přesto jsme tady.“ Roarke ji pohladil po noze. „Sedíme u snídaně, zatímco náš kocour uvažuje, jestli se mu podaří ukrást kus slaniny.“

„Nepodaří.“ Eva zvedla jeden plátek, věnovala kocourovi obdobně upřený pohled jako on předtím jí a zakousla se.

Když dojedla, vešla do šatny, aby se oblékla a rozmyslela si dopolední rozvrh.

Márnice, potom policejní ústředí, aby si tam založila nástěnku, prošla hlášení a aktualizovala složku. Domluvit si schůzku s Mírovou – poslat Mírové data. Návštěva v bytě oběti. Zjistit, jak žila, doplnit si mezery. Promluvit si s lidmi, kteří organizovali konkurz. Další rozhovor s asistentkou na klinice, která přijala falešný hovor.

Během plánování si Eva natáhla černé kalhoty, bílou košili a šedivý svetr s výstřihem do V, když tu si vzpomněla na venkovní teplotu. Otočila se, aby si náhodně vybrala nějaké černé sako, ale Roarke ji předběhl.

Vzal jiné – možná tvídové – tmavě zeleného odstínu, proknané šedivými a černými nitkami.

„Ve svetru je taky náznak zelené,“ vysvětlil.

Zamračila se na svetr. „Je šedivý.“

„S náznakem zelené.“

Eva pokrčila rameny, vzala si sako a schválně zvedla hnědé kozačky.

„Zlomila bys mi srdce, kdybych nevěděl, že jenom provokuješ.“

„Patřilo by ti to.“ Vyměnila kozačky za černé.

„Musím jít přeplánovat svůj harmonogram. Caro si nejspíš bude škubat vlasy – nebo je bude škubat mně.“

Eva se posadila, aby se obula. Předpokládala, že Roarkeova dokonale spolehlivá sekretářka všechno zvládne i bez škubání vlasů. „Uvidíme se, až se oba vrátíme.“

„Mezitím dávej pozor na mou policistku.“ Roarke se sklonil, aby manželku políbil.

„Budu, pokud ty budeš dávat pozor na mého potulného bilionáře.“